

Arrest

nr. 137 556 van 29 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlate (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die loco advocaat W. NGASHI NGASHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 2 augustus 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 3 augustus 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 27 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze beslissing werd op 25 maart 2013 ingetrokken nadat gebleken was dat verzoeker om medische redenen niet was opgedaagd voor zijn verhoor.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 15 maart 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoeker stelde tegen dit bevel en tegen de in punt 1.2 vermelde beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarbij het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel werd verworpen (RvV 9 september 2013, nr. 109 455).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris liet in een schrijven van 29 april 2014 aan de diensten van de burgemeester van de gemeente Brecht weten dat zij de in punt 1.3 vermelde beslissing dienden in te trekken.

1.5. De commissaris-generaal nam op 19 juli 2013 een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen (RvV 20 december 2013, nr. 116 244).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 8 augustus 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.7. Op 10 januari 2014 kende de gemachtigde van de staatssecretaris een verlenging toe van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten ingevolge het in punt 1.3 vermelde beroep tot 20 januari 2014.

1.8. Op 17 juli 2014 werd verzoeker te Vilvoorde door de politie aangetroffen bij zwartwerk.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 17 juli 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies). De Raad schorste de tenuitvoerlegging van deze verwijderingsmaatregel (RvV 24 juli 2014, nr. 127 428) naar aanleiding van een door verzoeker ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.10. Verzoeker werd op 25 juli 2014 vrijgesteld uit het Centrum voor Illegalen te Brugge. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 25 juli 2014 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

1.11. Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer / mevrouw

die verklaart te heten(1):

naam: M.(...) L.(...) J.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Congo Dem. Rep.

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette

vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd. El Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart — PV n°HV.61.LP.007284/2014 opgesteld door de politie V1MA.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de Bevelen om het Grondgebied te Verlaten die hem betekend werden op 19.08.2013 & 20.01.2014.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het ontberen van het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partij. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

2.2. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn derde middel de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De verwerende partij stelt in haar exceptie dat verzoeker geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn tweede middel voert verzoeker onder andere de schending aan van "*le principe général de bonne administration, tenant à l'obligation pour une bonne administration de considérer tous les éléments de la cause avant de prendre une décision*". Verzoeker stelt in zijn middel het volgende :

(...)

Que le principe de bonne administration impose à l'autorité de se livrer à un examen particulier et complet des circonstances de l'affaire, ce qui exclut des décisions globales et des motivations vagues et creuses.

Que, d'une part, il eût été pertinent de relever que le requérant est gravement malade et est suivi médicalement en Belgique, et ce, depuis deux ans pour une maladie grave et chronique qu'est l'infection VIH.

Que la partie adverse serait malvenue de prétendre ignorer la demande pour raisons médicales introduite par le requérant le 25 mars 2013 et complétée le 5 janvier 2014. Ainsi, le requérant se trouve sans nul doute dans une situation d'impossibilité absolue de retourner dans son pays d'origine si tant est qu'il s'y exposerait à des souffrances équipollentes à la torture dès lors qu'il arrêterait sa trithérapie. (...)"

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stelt in zijn derde middel onder meer het volgende:

"Attendu que l'exécution de la décision entreprise comporte un risque avéré de violation de la disposition vantée sous le moyen dès lors que le requérant est une personne gravement malade, et qui plus est, dans une situation exceptionnellement vulnérable si tant qu'il est établi qu'elle suit un traitement qui, à l'état actuel, n'est ni disponible et encore moins accessible en R.D. Congo.

(...)

Que dans ces circonstances, il convient de considérer que le requérant se trouve dans une situation d'impossibilité absolue de retourner dans son pays, ce retour l'exposant à un risque de dégradation de son état de santé qui pourrait entraîner des conséquences graves pour sa vie ou son intégrité physique. Qu'en d'autres termes, le requérant se trouve dans une situation médicale telle qu'il ne pourrait être éloigné du territoire sans violation de l'article 3 de la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, ainsi libellé : « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains et dégradants ».

Qu'il n'est point besoin de relever qu'au cours de ces dernières années, le Conseil d'Etat, les tribunaux civils (dans le cadre des procédures en référé) et la cour européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales ont développé une jurisprudence constante et cohérente relative aux situations dans lesquelles l'éloignement, et dans certains cas le refus de titre de séjour, des personnes gravement malades seraient constitutives d'un traitement inhumain et dégradant au sens de l'article 3 de la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales précitée."

3.2. In zijn tweede middel voert verzoeker in wezen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. Verzoeker stelt in wezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet uit het oog heeft verloren, hetgeen een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM met zich kan brengen.

3.5. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen het volgende op de kritiek van verzoeker: *"In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit het administratief dossier dat hij nooit een aanvraag 9ter heeft ingediend. Hij maakte enkel een stuk over d.d. 14 maart 2013 van de Vlaamse Vereniging voor Respiratoire Gezondheidszorg en Tuberculosebestrijding waarin beweerd wordt dat verzoeker een ziekte heeft die een behandeling vergt van minstens 6 maanden. Er wordt hierbij geen enkel medisch getuigschrift voorgelegd."*

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat het standpunt van de verwerende partij geen rekening houdt met de recente ontwikkelingen in het dossier. Er werd immers op 18 juli 2014 een mailbericht verzonden aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij een afschrift van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 maart 2013 en het bewijs van aangetekende verzending ervan werden overgemaakt. Naar aanleiding van dit mailbericht maakte mev. C. D. van het bureau Humanitaire Regularisaties, "Section Médicale - cellule M" een document op ter 'beveiliging' van de medische stukken. De houding van de verwerende partij geeft geen blijk van de vereiste zorgvuldigheid. Dit wordt des te meer duidelijk aangezien op 25 juli 2014 door attaché B. D. een interne nota "ter attentie van CIBrugge, bureau CID en bureau C" werd

opgemaakt waarin de overwegingen uit het schorsingsarrest van 24 juli 2014 (zie punt 1.9) worden toegelicht. In dit schorsingsarrest werd het volgende gesteld:

“4.3.2.7. Een zorgvuldige overheid dient bij het nemen van een beslissing uit te gaan van alle relevante gegevens (RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Bij het treffen van een verwijderingsmaatregel vereist de zorgvuldigheidsplicht dat rekening wordt gehouden met de elementen waarvan de staatssecretaris redelijkerwijs mag worden verondersteld op de hoogte te zijn. Het administratief dossier bevat heel wat informatie die betrekking heeft op de medische situatie van verzoeker. Hoewel de verwerende partij kan worden bijgetreden dat het schrijven van de VRGT van 14 maart 2013 weinig concrete informatie bevat over de aandoening van verzoeker, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de beslissing niet blijkt dat hiermee rekening zou zijn gehouden. Hetzelfde geldt voor de andere informatie uit het administratief dossier over de gezondheidstoestand van verzoeker. Dit klemt des te meer nu in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk het volgende wordt gesteld:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

4.3.2.8. Uit de bestreden beslissing kan niet worden opgemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen ervan rekening hield met de gezondheidstoestand van verzoeker. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd op dit punt miskend.”

3.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Verzoeker voert aan dat hij lijdt aan een HIV-infectie waarvoor de behandeling in zijn land van herkomst niet beschikbaar en/of toegankelijk zou zijn, waardoor de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken.

3.8. Samen met de verwerende partij merkt de Raad op dat verzoeker zijn grief niet met concrete feitelijke (medische) elementen heeft gestaafd. Anderzijds dringt zich blijkens het administratief dossier de vaststelling op dat de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte diende te zijn van de gezondheidstoestand van verzoeker en dat er wel degelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen werd ingediend. De verwerende partij houdt terecht voor dat *“het indienen van een aanvraag 9ter geen beletsel (vormt) voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (...)”*, maar in casu vereist het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 3 van het EVRM een evaluatie van de medische toestand van verzoeker alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen om het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uit te sluiten.

De aangevoerde middelen zijn in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlate (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN